

Epistola către Efeseni (1)

Capitolul 1

Matta Behnam

© SoundWords, Online începând de la: 19.10.2019, Actualizat: 28.10.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Efeseni 1

Versetul 1

Efeseni 1.1: Pavel, apostol al lui Isus Hristos prin voia lui Dumnezeu, către sfinții și credincioșii în Hristos Isus care sunt în Efes:

Duhul Sfânt începe această scrisoare cu amintirea numelui scriitorului ei și slujitorului Lui; căci Pavel era vasul ales de Dumnezeu să fie un apostol al lui Isus Hristos între națiuni (Galateni 2.7-9). El a fost din trupul mamei lui pus deoparte pentru această lucrare. Lucrarea lui apostolică era caracterizată prin aceea, că ea a fost primită de la Domnul Isus, după ce El a fost înălțat la cer și Și-a ocupat locul în slavă la dreapta Tatălui (Faptele apostolilor 9.15; Galateni 1.12-16). El era un apostol „prin voia lui Dumnezeu”. Vedem deci aici izvorul lucrării sale, care a avut ca urmare binecuvântarea și bucuria credincioșilor din toate timpurile. Era planul lui Dumnezeu, ca pe acela, care mai înainte a fost un hulitor și prigonitor al Adunării lui Dumnezeu, să-l facă un vas ales, care să ducă Numele Domnului atât la națiuni cât și la împărații și la fiii lui Israel (Faptele apostolilor 9.15). Deci Pavel era „prin voia lui Dumnezeu” un „apostol al lui Hristos Isus”; de aceea Adunarea lui Dumnezeu trebuia să acorde atenție deosebită adevărilor dumnezeiești, care i-au fost încredințate lui pentru Adunare. În primul capitol găsim de patru ori expresia „voia lui Dumnezeu”: Efeseni 1.1,5,9,11. Ce minunat, că El a vrut să ne arate voia Sa divină! Ce binecuvântare pentru sufletele noastre să cunoască această voie, s-o afle și să ne bucurăm de ea!

După prezentarea numelui și lucrării scriitorului, Duhul Sfânt ne arată cui i-a fost adresată această scrisoare: „sfinții ... care sunt în Efes”. Cu toate că această scrisoare este adresată Adunării, Trupului lui Hristos, Duhul Sfânt se adresează personal credincioșilor - „sfinților”. În Adunarea lui Dumnezeu este deosebit de important pentru fiecare să înțeleagă, că Duhul Sfânt i se adresează lui, deci mie personal, și că aceste adevăruri, care îmi sunt prezentate aici, trebuie să mi le însușesc atât în ce privește valoarea lor de învățătură cât și valoarea lor practică. Eu trebuie să-mi găsesc satisfacția deplină în ele și umblarea mea trebuie să fie în concordanță cu ele.

„... *sfinților*” - înțelesul propriu-zis al acestui cuvânt este „pus deoparte pentru Dumnezeu”. Aceasta nu înseamnă, că credincioșii devin sfinți pe baza unei sfințenii care este în ei mai mult decât în ceilalți oameni; nici nu se spune că ei pe baza propriei lor sfințenii și evlavii devin sfinți, ci că Domnul Isus prin jertfa Sa desăvârșită i-a sfințit (Evrei 10.10; 13.12). Ei sunt puși deoparte pentru Dumnezeu. Un slujitor prețios al Domnului a prezentat aceasta în felul următor: „Expresia ‚sânt’ în acest capitol nu înseamnă că noi am fi sfinți pe baza sfințeniei noastre, ci că noi trebuie să trăim o viață sfântă, deoarece am fost sfințiți” (H. A. Ironside).

„... și *credincioșii în Hristos Isus*”. Înțelesul aici este, că această scrisoare nu a fost adresată simplu acelora care mărturisesc credința lor în Domnul Isus Hristos, ci acelora, care cu toate „împotrivirile” - așa cum și apostolul a avut parte de ele în timpul cât a fost în închisoarea din Roma - prin harul lui Dumnezeu au păstrat cu fidelitate credința care le-a fost transmisă, deoarece ei sunt credincioși adevărați și fideli Domnului Isus. Dacă cineva crede în Isus Hristos, atunci el trebuie să-l fie și fidel.

Versetul 2

Efeseni 1.2: Har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos.

Apostolul salută pe credincioșii din Efes așa cum obișnuia și în celelalte scrisori, dorindu-le să fie umpluți cu har, cu pace și cu bucurie. Este un salut dublu - „har și pace” de la „Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos”. Dumnezeu Tatăl nostru este și „Dumnezeul oricărui har” (1 Petru 5.10) și „Dumnezeul păcii” (Evrei 13.20). În același fel a venit Domnul Isus Hristos la noi „plin de har și de adevăr ... și din plinătatea Lui am primit har după har” (Ioan 1.14,16; 2 Corinteni 8.9). Și El, „Domnul păcii”, a spus: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea” (Ioan 14.27). Tatăl și Fiul preaiubit sunt originea și izvorul oricărui har și al păcii depline. Trebuie să observăm legătura strânsă dintre har și pace. Dumnezeu oferă pace numai pe baza harului Său și este imposibil să te bucuri de harul Său, dacă mai înainte nu ai primit „pacea cu Dumnezeu”. Facă Dumnezeu, ca noi nu numai să cunoaștem harul Său și pacea Sa față de noi, ci și să le savurăm.

Versetul 3

Efeseni 1.3: Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cerești, în Hristos; ...

Apostolul vede înaintea sa planul și hotărârile lui Dumnezeu, harul Său care se revarsă față de Adunare și tainele minunate, care mai înainte au fost ascunse, dar acum i-au fost descoperite lui, ca să le facă cunoscut sfinților. Din acest motiv îi este imposibil să înceapă această scrisoare fără această preamărire sublimă: „Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”. Dacă credinciosul înfăptuiește poziția lui cerească și binecuvântările lui în Hristos, atunci și pentru el este imposibil ca inima lui și sentimentele lui să nu se reverse în laudă și adorare. Un creștin care nu cunoaște poziția sa, privilegiile sale și binecuvântările sale spirituale în Hristos, nu se poate apropia de Dumnezeu, Tatăl său, ca un adevărat adorator; el nu poate să cânte lui Dumnezeu și să-L preamărească.

Un rob al Domnului a observat că această cântare spirituală de laudă (Efeseni 1.3-14) se compune din trei strofe :

1. Prima parte ne conduce înapoi în trecutul cel mai îndepărtat - la început - și subiectul ei este Dumnezeu, Tatăl; așa se încheie ea cu cuvintele - „spre lauda slavei harului Său” (Efeseni 1.3-6).
2. Partea a doua ne prezintă timpul actual, și subiectul ei este Dumnezeu, Fiul; de aceea ea se încheie cu cuvintele: „spre lauda slavei Sale” (Efeseni 1.7-12).
3. Partea a treia se referă la viitor, și subiectul ei este Dumnezeu, Duhul Sfânt; ea se încheie cu cuvintele „spre lauda slavei Lui” (Efeseni 1.13-14).

Toate aceste trei părți sunt legate între ele prin Domnul nostru Isus Hristos - „în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6), „în Hristos” (Efeseni 1.10), „în care” (Efeseni 1.13). „Binecuvântat să fie Dumnezeu!” Da, noi Îl binecuvântăm, și noi Îl adorăm, deoarece El „ne-a binecuvântat cu

orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești”.

Să observăm ce ne este prezentat aici: „Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”. Vedem aici pe Domnul Isus Hristos în relație dublă față de Dumnezeu. El este singurul Om desăvârșit - singurul Om, care a glorificat pe Dumnezeu aici pe pământ atât în viața Sa cât și în moartea Sa - Omul după gândurile lui Dumnezeu, în care Dumnezeu Și-a găsit toată plăcerea. În privința aceasta Dumnezeu era „Dumnezeul Său” (Psalmul 22.1; Matei 27.46; Psalmul 45.7; Evrei 1.9). Dar în același timp El este și Fiul lui Dumnezeu sub două aspecte. El este Fiul veșnic al lui Dumnezeu, Cuvântul - „Cuvântul era Dumnezeu”. Domnul Isus Hristos este singurul, veșnicul Fiul al lui Dumnezeu - „singurul Lui Fiul, care este în sânul Tatălui”. Acest adevăr divin este clar arătat în toată Sfânta Scriptură (Ioan 1.1,2,14,18; 3.16; 10.30; 17.5,24; 1 Ioan 1.2; Evrei 1.8 și alte locuri). În același fel El este Fiul lui Dumnezeu cu privire la întruparea Sa și nașterea Sa în această lume. „Și răspunzând, îngerul i-a zis: „Duhul Sfânt Se va coborî peste tine și puterea Celui-Prea-Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu.” (Luca 1.35).

Domnul Însuși a extins acest adevăr dublu, atunci când El după învierea Sa dintre cei morți a trimis prin Maria Magdalena acest mesaj la ucenicii Săi: „Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeul vostru” (Ioan 20.17). Numai pe singurul fundament al morții Sale și învierii Sale ne lasă El să intrăm și noi în această relație dublă, în care El desigur ca „Întâiul născut dintre mai mulți frați” ocupă locul de onoare.

Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos „ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești”. Ce adevăr minunat! El vrea nu numai să ne binecuvânteze cu toate aceste binecuvântări, El nu vrea să ni le dea numai în viitor, nu! Dumnezeu ne-a binecuvântat realmente! „Binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească” - nu sunt binecuvântări pământești, ca în Vechiul Testament, nu sunt binecuvântări materiale, ci sunt binecuvântări spirituale. Noi suntem binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală, și nu mai există altă binecuvântare, pe care Cel Atotputernic ar putea să ne-o dea, deoarece El ne-a binecuvântat deja cu orice binecuvântare. Binecuvântarea nu este de pe pământul acesta, ci ea este cerească - „în locurile cerești”. Binecuvântările lui Israel erau pământești și prin necredință au fost pierdute curând din propria vină; însă binecuvântările Adunării sunt de natură cerească și ce le face să fie și mai minunate este, că ele sunt „în Hristos”. Binecuvântările sunt în Hristos și ele au fost date aceluia care sunt în Hristos.

Ce minunat este să știi și să crezi, că noi suntem binecuvântați cu orice binecuvântare! Dar se pune întrebarea deosebit de importantă: ne bucurăm noi cu adevărat de aceste binecuvântări spirituale și cerești? Noi posedăm o bogăție inestimabilă, bogățiile de nepătruns ale lui Hristos. Dar ne bucurăm noi realmente de aceste bogății în experiența noastră practică, sau trăim ca niște oameni săraci? Dacă posedăm privilegiile și binecuvântările cerești, atunci să trăim și o viață cerească și să facem experiențe cerești. Dacă fiecare credincios adevărat și-ar însuși această bogăție într-un mod de gândire spiritual și s-ar bucura de ea în mod practic, atunci el ar trăi și ar avea parte de toate aceste binecuvântări spirituale din locurile cerești.

Versetul 4

Efeseni 1.4: ... după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste; ...

Problema alegerii este unul din acele adevăruri din Cuvântul lui Dumnezeu, care în mod absolut evident sunt divine; ea este strâns legată cu planul veșnic al lui Dumnezeu. Omul nu contribuie cu nimic la el, deoarece planul lui Dumnezeu a fost alcătuit înainte de crearea omului, da, înainte chiar de crearea lumii. Dumnezeu era de la început; și Cel Atotputernic Și-a propus „să ducă pe mulți fii la slavă”. Dar cum putea să aibă loc aceasta, după ce păcatul venise în lume?

Dacă Dumnezeu voia să ne atragă la inima Sa, atunci era necesar ca noi „să fim sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste”. Aceasta însă nu putea avea loc pe baza unei lucrări a omului, ci numai prin lucrarea lui Dumnezeu pe baza răscumpărării prin sângele Fiului Său preaiubit Isus Hristos. „... după cum și Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Sa această Biserică slăvită, fără pată, fără încrețitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără defect” (Efeseni 5.25-27). Aceasta este poziția credinciosului adevărat; el este în Hristos, și Dumnezeu îl vede sfânt și fără pată numai din cauză că el este în Hristos.

Preamărit să-I fie Numele! El este Cel sfânt, Cel desăvârșit. Să vedem noi ceva mai puțin în El decât aceasta? Să ne ferească Dumnezeu de așa ceva! Dumnezeu vede pe păcătosul stricat, care crede în Hristos și în lucrarea Lui atotsuficientă, așa cum Îl vede pe Hristos; Dumnezeu ne vede deja acum în El „sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste” și noi vom fi ca El, căci „Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3.2). Pentru aceasta ne-a ales Dumnezeu. „Dumnezeu este dragoste” și Domnul nostru Isus Hristos este „Fiul dragostei Lui”. El este imaginea Dumnezeului nevăzut, revelarea divină a dragostei Lui desăvârșite. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1.18). Însă nu faptul că noi vom fi ca El și vom fi sfinți și fără pată ne va preocupa pe noi și ne va ferici în slavă, ci - „dragostea Sa”. Dragostea lui Dumnezeu, Tatăl, și dragostea Domnului Isus Hristos va fi subiectul bucuriei și fericirii veșnice a sfinților acolo sus, și ele să fie deja și acum aici pe pământ!

Dacă noi suntem priviți deja în această lume ca sfinți și fără pată, aceasta se va arăta în mod practic în slavă înaintea întregii creații la apariția Domnului Isus. „Când se va arăta Hristos, viața noastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă” (Coloseni 3.4). „Vom fi ca El” (1 Ioan 3.2). Ah, și apoi, voi sfinților, Domnul vă va da să stați înaintea Lui în slava Sa fără pată și cu bucurie negrăită. Lui „să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii și acum și în veci! Amin” (Iuda 25). Însă deja acum este adevărat cu privire la noi, că potrivit cu poziția noastră suntem sfinți și fără pată înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă în ceea ce privește realizarea practică lipsește aceasta, „căci noi toți greșim” (Iacov 3.2). Da, cât de des greșim și eșuăm! Cât de des ne condamnă inima noastră, cu toate că în ceea ce privește poziția noastră înaintea lui Dumnezeu suntem fără vină (1 Ioan 3.20). Noi trebuie să fim veghetori și atenți, ca să umblăm „așa cum se cuvine unor sfinți” (Efeseni 5.3). „Preaiubiților, dacă nu ne condamnă inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu. Și orice vom cere, vom primi de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui” (1 Ioan 3.21,22).

Deci cu toate că adevărul despre alegerea mai dinainte este arătat clar și învățat în Cuvântul lui Dumnezeu, el nu stă nicidecum în contradicție cu voia lui Dumnezeu referitoare la mântuirea tuturor oamenilor și cu responsabilitatea omului înaintea lui Dumnezeu, Cel Atotputernic, „care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștință de adevăr” (1 Timotei 2.4). De aceea „poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască” (Faptele apostolilor 17.30), căci „dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3.9). Deci nu există nici o scuză pentru omul care nu ascultă de chemarea lui Dumnezeu. Domnul cheamă pe toți oamenii la pocăință, și cine vine la El, pe acela El nu îl va alunga afară. De aceea dacă cineva va merge la pierzare, atunci este din cauza propriilor păcate și pentru că el a lepădat pe Hristos. Însă Dumnezeu nu hotărăște pe nimeni pentru judecată, ca să se piardă veșnic.

Versetul 5

Efeseni 1.5: ... El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, ...

Am văzut în studiul nostru la Efeseni 1.2, că Dumnezeu este *Dumnezeul* Domnului nostru Isus Hristos, dar că El este și *Tatăl Său*. Ca Dumnezeu al Domnului nostru Isus Hristos, El ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste; dar ca Tată ne-a predestinat pentru înfiere. Înainte să înceapă timpul, Tatăl în dragostea Lui duioasă Și-a propus să ducă fii la Sine în slava Sa veșnică. Nu a fost deajuns pentru El, că ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui; El nu voia să ne ducă înaintea Lui ca robi, ci ca fii - fii deja acum, și fii în slava veșnică! Ah, noi nu vom sta înaintea Lui așa cum stau îngerii, „care Îi slujesc”, ci ca fii, care se bucură de dragostea Lui profundă, de Tată.

Aceasta este poziția noastră - noi stăm ca fii înaintea lui Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. Domnul Însuși este Întâiul-născut dintre mai mulți frați. Cu toate că Domnul Isus este singurul Fiu al Tatălui, El totuși nu se rușinează să ne numească frații Lui. Însă aceasta a putut să devină realitate binecuvântată abia după învierea Domnului dintre cei morți. Odată eram robi ai lui satan în această lume stricată prin păcat; dar acum - după ce am crezut în Domnul Isus Hristos și în lucrarea Sa pe deplin valabilă - am părăsit această poziție, ca să intrăm în această legătură minunată și binecuvântată cu Dumnezeu ca fii. „Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel Întâi-născut dintre mai mulți frați” (Romani 8.29). El ne-a predestinat pentru înfiere prin Isus Hristos „pentru Sine Însuși”. Preamărit să fie Numele Dumnezeului și Tatălui nostru, că El ne-a predestinat „pentru Sine Însuși” și pentru slava Sa.

Expresia „hotărât mai dinainte” se găsește numai în anumite scrisori ale apostolului Pavel. Să observăm, că noi am primit deja Duhul înfierii. „Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: „Ava, Tată!””, (Romani 8.15) Însă numai pe baza lucrării Domnului Isus, care a murit pentru noi la cruce, am primit înfierea, (compară cu Galateni 4.4,5). Noi am primit Duhul Sfânt, El Însuși fiind Duhul înfierii.

Și acum așteptăm clipa minunată, în care Mântuitorul nostru va veni să elibereze trupul nostru

pământesc, „El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă” (Filipeni 3.21). Aceasta este nădejdea credinciosului adevărat; și noi „care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, așteptând înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru” (Romani 8.23). Însă aceasta nu înseamnă, că fiecare din noi ar fi în slavă mai mult un fiu decât suntem deja acum! „Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3.2); și apostolul mai adaugă; „și ce vom fi nu s-a arătat încă”; și va veni însă timpul - și el este foarte aproape! - când se va descoperii înaintea întregii creații și spre onoarea lui Dumnezeu, că noi suntem cu adevărat fii ai lui Dumnezeu, căci noi vom fi ca El, ca Hristos.

Tatăl ne-a predestinat pentru înfiere prin Isus Hristos, pentru Sine Însuși, și anume „după buna plăcere a voii Sale”. Nu a fost numai planul veșnic al lui Dumnezeu să ne aleagă mai dinainte și să ne predestineze pentru înfiere, ci totodată este și bucuria Lui, prin buna plăcere a voii Sale, să ne atragă la Sine ca fii (nu numai ca robi).

Această „bună plăcere a voii Sale” exista din veșnicie, căci Hristos, care este Înțelepciunea veșnică, spune: „Înainte de a fi fost întemeiați munții, înaintea dealurilor, am fost născută, ... eram copilașul dragostei Lui și zilnic eram desfătarea Sa, veselindu-mă în partea locuită a pământului Său; desfătările mele erau în fiii oamenilor” (Proverbele 8.25,30,31). Când după aceea El a fost născut în lumea aceasta, oștile cerești au preamărit pe Dumnezeu și au zis: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe pământ, o plăcere între oameni” (Luca 2.14).

De la început a fost buna plăcere atât a Tatălui cât și a Fiului să ne aleagă în El și să ne predestineze pentru înfiere. Nici măcar cel mai deosebit înger din cer nu va avea parte la slava oamenilor de odinioară stricați și păcătoși, care au fost acum salvați prin harul lui Dumnezeu revărsat din belșug.

Plăcuți în Cel Preaiubit

Versetul 6

Efeseni 1.6: ...spre lauda gloriei harului Său, în care ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit; ...

Aceste cuvinte sunt strâns legate cu versetele anterioare Efeseni 1.3-5, alcătuind un lanț de aur, prețios, al hotărârilor lui Dumnezeu; toate sunt „spre lauda gloriei harului Său”. Dumnezeu ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești în Hristos; El ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste; El ne-a hotărât mai dinainte pentru înfiere, ca să fim fii pentru El Însuși - da, tot ce Dumnezeu a lucrat în Hristos și prin Hristos este „spre slava harului Său”. S-a apropiat ziua în care Adunarea glorificată va fi subiectul admirației îngerilor și oamenilor. Întreaga creație va privi minunea dragostei nemărginite și a harului revărsat din belșug față de omul păcătos.

În realitate bogățiile harului Său nu sunt acum general cunoscute, ci numai între aceia care au fost aduși la inima Sa. Dar nu va mai dura mult și acest har va fi revelat, „când va veni în ziua aceea ca să fie preamărit în sfinții Săi și admirat în toți cei care au crezut” (2 Tesaloniceni 1.10).

Slava harului Său va fi atunci tema admirației și adorării de către toate creaturile, când perioada prezenței Adunării pe pământ se va încheia, când ultimul mădular al oștirii acelor care au fost hotărâți mai dinainte pentru viața veșnică va fi adăugat ei. Atunci Adunarea va fi luată în slavă, ca să fie pentru totdeauna la Domnul; și Hristos va fi revelat creației întregi; și atunci orice creatură din cer, de pe pământ și de sub pământ va privi mărimea harului lui Dumnezeu în Adunarea glorificată, care va fi cea mai apropiată dintre toate creaturile de Domnul Isus și de inima Sa. Astfel, întreaga creație va fi plină de admirație și uimire, când va vedea Mireasa, soția Mielului, că are parte de bucuria și slava Sa.

Dumnezeu ne-a dat harul Său „în Preaiubitul”, deoarece dragostea Sa este izvorul harului care se revarsă spre noi. Este demn de remarcat, că nu se spune, că noi am fost făcut plăcuți „în Hristos”, cu toate că aceasta ar fi desigur adevărat, ci se spune: „în Preaiubitul”. Cât de prețios este, că aici găsim un Om, care a satisfăcut în chip desăvârșit inima lui Dumnezeu și dorința Lui cea mai profundă! Singurul, pe care Dumnezeu poate să-L numească „Preaiubitul”, este Hristos. Și noi suntem numai de aceea iubiți, pentru că suntem în Preaiubitul. Cât de prețios, de minunat, este acest har dumnezeiesc! Dumnezeu Și-a descoperit harul Său și dragostea Sa față de noi „în Preaiubitul”: Hristos este etalonul acestei dragoste. Așa a zis Hristos în rugăciunea Sa către Tatăl: „... că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17.23). Noi putem realmente să spunem cu libertate sfântă și adâncă adorare, că Dumnezeu nu putea să facă mai mult decât a făcut, și El nu voia să facă mai puțin, decât a făcut. În dragostea Sa nemărginită și în harul Său nemărginit El ne-a ridicat pe locul cel mai înalt posibil - în Preaiubitul și pentru Sine Însuși! Numele Lui să fie glorificat și adorat!

Răscumpărarea și iertarea

Versetele 7, 8

Efeseni 1.7,8: ... în El avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greșelilor, după bogățiile harului Său, pe care l-a făcut să prisosească față de noi în toată înțelepciunea și priceperea, ...

Ajungem acum la partea a doua a acestei minunate cântări de laudă (Efeseni 1. 7-12). În prima parte (Efeseni 1.3-6) am văzut hotărârile harului lui Dumnezeu, Tatăl, de la început. Partea a doua, dimpotrivă, ne arată căile, pe care Dumnezeu le-a parcurs, ca să realizeze intențiile lui de har în timpul actual prin Fiul Său, Domnul nostru Isus Hristos, „în care avem răscumpărarea”.

Cuvântul „răscumpărare” îl găsim de trei ori în această epistolă. Răscumpărarea amintită în Efeseni 1.7 se referă la iertarea păcatelor noastre. Ea este deja acum partea noastră. În Efeseni 1.14 se vorbește despre răscumpărare în legătură cu luarea în posesiune a părții noastre de moștenire în slava viitoare. Efeseni 4.30 vorbește despre răscumpărarea trupului nostru, când va veni Domnul și noi vom fi făcuți ca El.

„... prin sângele Lui, iertarea greșelilor”. Prin prețul scump al sângelui lui Hristos noi am fost răscumparați și eliberați din robia îngrozitoare și grea a lui satan și a păcatului. Sentința

asupra păcatului este moartea (Geneza 2.17; Romani 6.23). Eliberarea de moarte este posibilă numai prin suplinirea de către altcineva, a unei vieți fără păcat. Deoarece sufletul (sau viața) trupului este în sânge (Leviticul 17.11), așa a venit și Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, în această lume, a devenit Om și S-a dat pe Sine Însuși (viața Sa) ca preț de răscumpărare pentru mulți (Matei 20.28). Fiecare, care acum crede în El și atotsuficiența lucrării Sale, primește certitudinea deplină a răscumpărării și eliberării din robia păcatului și a morții. Sângele Său prețios este temelia răscumpărării. Prin vărsarea sângelui Său, Domnul Isus a satisfăcut și dreptatea lui Dumnezeu, prin aceea că El a plătit vina, pe care noi nicidecum nu puteam s-o plătim (compară cu Luca 7.41,42). Așa cum noi posedăm poziția noastră și binecuvântările noastre în Hristos, tot așa vedem că noi - păcătoșii stricați de odinioară - am putut fi aduși la aceste binecuvântări numai prin răscumpărarea în Hristos Isus. Da, noi am fost păcătoși stricați și oameni fără Dumnezeu și nu puteam arăta nimic altceva decât numai păcatele noastre. Dar binecuvântat să fie Numele Dumnezeului nostru pentru răscumpărarea care ne-a fost dăruită în Hristos Isus.

Este de folos să observăm, că Duhul Sfânt în această epistolă ne conduce mai întâi în poziția cerească în Hristos, și abia după aceea se referă la răscumpărarea și iertarea păcatelor noastre; punctul de plecare al hotărârilor lui Dumnezeu este inima Sa de dragoste. Dumnezeu ne arată, ce gânduri de dragoste erau în inima Sa, înainte să existe vreo problemă a păcatului, înainte să existe omul. Nici oamenii drepiți și nici oamenii păcătoși nu au putut să schimbe intențiile veșnice ale lui Dumnezeu. Dar păcătosul are nevoie de răscumpărare, de iertarea păcatelor sale. Când Domnul Isus va veni a doua oară, atunci noi vom primi răscumpărarea trupului nostru și răscumpărarea posesiunii dobândite, partea noastră de moștenire. Răscumpărarea sufletului o posedăm deja acum. În slava viitoare credinciosul nu va poseda iertarea păcatelor mai sigur decât așa cum este deja acum. Este imposibil ca Dumnezeu să facă mai mult pentru înlăturarea păcatului, decât a făcut deja. El a dat pe singurul Lui Fiu, care la cruce și-a vărsat sângele Lui prețios. Cum ar putea Dumnezeu să facă mai mult, ca să înlătore păcatul dinaintea ochilor Lui? Ce adevăr prețios! El dă odihnă și pace conștiinței și umple sufletul cu bucurie și mângâiere.

Cu regret este însă adevărat și că noi păcătuim deseori (și de aceasta ar trebui să ne ferim foarte mult). Dar aceste înfrângerii, care ni le aduce păcatul, nu trebuie să-l facă pe credincios să se umple de groaza pedepsei veșnice, ci mai degrabă să-l conducă la judecata de sine.

Este deosebit de important ca credinciosul să diferențieze clar următoarele două lucruri:

1. *Pedeapsa veșnică pentru păcat.*

Cu privire la aceia care au „răscumpărarea prin sângele Său”, este așa, că păcatele lor au fost judecate în Domnul Isus Hristos răstignit și prin aceasta au fost înlăturate pentru veșnicie.

2. *Mărturisirea păcatelor înaintea lui Dumnezeu.*

În ceea ce privește judecata de sine: prima și serioasa datorie a credinciosului este, ca atunci când a căzut în păcat, să se condamne singur și să-și mărturisească păcatele înaintea lui Dumnezeu. Însă noi nu ne putem judeca înainte de a fi recunoscut că judecata lui Dumnezeu asupra păcatului L-a lovit deja pe Hristos la cruce în locul nostru.

Gândește-te, ce preț nespus de mare a fost plătit pentru răscumpărarea noastră - „răscumpărarea prin sângele Său”. Nici un alt preț mai mic nu putea fi plătit, dacă este vorba ca noi să fim salvați de blestem și de judecata care amenință. Valoarea lucrării Domnului nostru Isus Hristos la cruce - valoarea sângelui Său prețios - este fără margini. Este suficientă pentru mântuirea oricărui suflet, dacă el își caută refugiul la Dumnezeu și la sângele prețios al lui Hristos. Ar trebui să fie clar pentru oricine, că mântuirea păcătosului are ca bază numai moartea suplinitoare a lui Hristos și vărsarea sângelui Său prețios la cruce. Nimeni nu poate fi mântuit prin imitarea lui Hristos și încercarea de a fi asemenea Lui. Imitarea vieții lui Hristos este privilegiul numai al acelor care au fost răscumpărați prin sângele lui Hristos și prin acest sânge au obținut iertarea păcatelor lor.

Ar trebui să acordăm toată atenția Cuvântului lui Dumnezeu, atunci când el vorbește sub două aspecte despre „iertare”:

1. Iertarea veșnică

Despre aceasta vorbește apostolul în versetul nostru. Fiecare credincios adevărat a primit iertarea veșnică în același moment în care el a venit la Dumnezeu. El primește această iertare în valoarea lucrării de răscumpărare a lui Hristos la cruce, prin Isus Hristos, care El Însuși „a purtat păcatele noastre în Trupul Său pe lemn” (1 Petru 2.24).

Judecata asupra fiecărui păcat al credinciosului, de la începutul și până la sfârșitul vieții lui, a fost purtată de Isus Hristos la cruce. Dumnezeu nu-Și mai amintește niciodată de ele. Cum ar putea Dumnezeu să-Și mai amintească de păcatele mele, după ce El le-a rezolvat și le-a pedepsit în Hristos? Ele sunt pentru totdeauna îndepărtate dinaintea ochilor Lui.

2. Iertarea Tatălui față de copiii Lui

Dumnezeu este, ca Judecător al tuturor oamenilor, totodată și izvorul iertării veșnice. Dar în momentul când responsabilitatea mea ca *păcătos* înaintea lui *Dumnezeu* se termină, începe responsabilitatea mea ca fiu față de *Tatăl!*

Când eu ca și copil al lui Dumnezeu vin la Tatăl meu cu păcatul meu, eu nu mă rog pentru iertarea veșnică și nici pentru salvarea de la judecată, ci eu vin la El cu mărturisirea păcatului meu, pentru ca părtășia mea ca fiu cu El, Tatăl meu, să fie refăcută. Când un credincios păcătuiește, aceasta nu înseamnă că el a pierdut viața nouă, căci această viață „este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”. Dar păcatele lui întrerup părtășia cu Dumnezeu, Tatăl său - ele îl jefuiesc de ea. Această părtășie nu se va reface înainte ca fiul neascultător să vină la Dumnezeu, Tatăl său și să-l mărturisească păcatele lui. Atunci el obține iertarea și astfel va fi reabilitat în părtășia cu Tatăl. (compară 1 Ioan 1.6-10; 2.1,2).

Observă și diferența între „gloria harului Său” din versetul 6 și „bogăția harului Său”, în versetul 7 (Efeseni 1.6,7). „Gloria” harului Său stă în legătură cu binecuvântările noastre spirituale și cu predestinarea noastră pentru înfiere, cu alte cuvinte: cu toate privilegiile noastre în Hristos Isus, Domnul nostru. Cât de minunat este harul Său, care a adus astfel de

păcătoși nedemni la astfel de binecuvântări sublime! Dar „bogăția” harului Său este legată cu ceea ce Dumnezeu - fără să țină seama de prețul pe care El Însuși Îl va plăti - a pregătit pentru noi păcătoșii sărmani: răscumpărarea prin sângele Fiului Său preaiubit, Domnul nostru. Preamărit să-l fie Numele! Nu a fost deajuns pentru El să descopere față de noi păcătoșii sărmani izvorul harului Său bogat. El a descoperit și slava harului Său. El a vrut să ne arate Persoana Sa minunată, cine este El, Cel Atotputernic - și nu numai cine eram noi.

Dumnezeu ne-a dăruit din belșug bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit peste noi „în orice înțelepciune și pricepere”. Preamărit să-l fie Numele! El ne-a dovedit nu numai harul Său, ci El a vrut în bunătatea și dărnicia Lui să ne dăruiască și înțelegere spirituală - înțelepciune și pricepere, pentru ca noi să cunoaștem și să înțelegem hotărârile dragostei Sale și harul în Hristos Isus și pentru ca noi să ne bucurăm de ele. Cuvântul lui Dumnezeu este revelația desăvârșită și divină a tuturor gândurilor și hotărârilor Sale. Cu cât noi cercetăm mai mult comorile Cuvântului Său divin și medităm asupra lui, cu atât mai mult vom crește în harul și cunoașterea gândurilor și hotărârilor Sale, însă în mod deosebit în cunoașterea Fiului Său preaiubit. Este ca și cum El ne-ar fi zis: „Tu poți intra acum în Locul Preasfânt, poți veni în acest loc, care este cel mai apropiat de Mine, ca să cunoști gândurile Mele cele mai launtrice, voința Mea și hotărârea Mea cu privire la Fiul Meu. Eu te-am eliberat de toată frica și de toate păcatele. Folosește-te deci de această libertate desăvârșită, pe care ți-am dat-o, ca să cunoști și să înțelegi voia Mea.” Ah, preamărit să-l fie Numele Său sfânt și minunat!

Taina voii Sale

Versetul 9

Efeseni 1.9: ... făcându-ne cunoscut taina voii Sale, după buna Sa plăcere pe care Și-a propus-o în Sine Însuși, ...

Este minunat, că Dumnezeu, Tatăl nostru, în dragostea Sa și în harul Lui dorește să ne facă cunoscut taina voii Sale, care nu a fost cunoscută de nimeni în tot universul. Este bucuria Lui să facă aceasta! „Ceea ce ochiul nu a văzut și urechea nu a auzit și la inima omului nu s-a suit este ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru aceia care Îl iubesc. Iar nouă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său, pentru că Duhul cercetează toate, chiar adâncimile lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 2.9,10).

„... care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte generații, cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și proroci, prin Duhul. ... și să pună în lumină înaintea tuturor, care este administrarea acestei taine ascunse de veacuri în Dumnezeu, care a creat toate” (Efeseni 3.5,9). Este planul voii Sale să aducă toate lucrurile din cer și de pe pământ sub singura autoritate a lui Hristos. Această voie a lui Dumnezeu era o taină ascunsă față de orice ființă.

Este important să se înțeleagă sensul profund al cuvântului „taină”. El se folosește mereu în cărțile Noului Testament și în mod deosebit în această scrisoare. Conținutul acestei taine sunt gândurile și hotărârile divine, care de la început erau în inima lui Dumnezeu, dar care au fost ascunse și necunoscute în timpul Vechiului Testament. Acum însă ele au fost descoperite și

explicate pe paginile Noului Testament. Credinciosului i s-a dăruit privilegiul să cunoască aceste taine. De aceea ele nu mai sunt ascunse, ci sunt „taine” descoperite. „Vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor (celor necredincioși) nu le-a fost dat” (Matei 13.11). Însă aceste taine ne-au fost date nu pentru satisfacerea curiozității noastre, ci cu scopul să ne bucurăm de ele și prin aceasta să fim întăriți în sufletele noastre, și astfel să trăim aici jos pe pământ o viață de sfințenie practică. Aproape că nu mai trebuie spus, că noi găsim adevăruri divine binecuvântate și în Vechiul Testament; dar despre acestea nu se spune că ar fi taine.

Cu toate că ar conduce prea departe, să spunem mai mult în privința aceasta, dorim totuși în continuare să prezentăm „tainele” cele mai importante, care ne-au fost revelate în Noul Testament:

1. Taina evlaviei (sau a întrupării lui Hristos): 1 Timotei 3.16
2. Taina unirii intime a Adunării cu Hristos: Efeseni 5.32
3. Taina credinței: 1 Timotei 3.9
4. Taina unității credincioșilor dintre iudei și păgâni: Efeseni 3.5,6
5. Taina revenirii Domnului: 1 Corinteni 15.51
6. Taina reabilitării lui Israel pentru Domnul: Romani 11.25
7. Taina Evangheliei: Efeseni 6.19
8. Taina Împărăției lui Dumnezeu: Marcu 4.11; Matei 13.11; Luca 8.10
9. Taina celor șapte stele și a celor șapte sfeșnice de aur: Apocalipsa 1.20
10. Taina fărădelegii: 2 Tesaloniceni 2.7
11. Taina Babilonului, a curvei: Apocalipsa 17.5
12. Taina aducerii tuturor sub un Cap în Hristos: Efeseni 1.9

Dumnezeu ne-a făcut cunoscut taina voii Sale „potrivit bunei Sale plăceri pe care Și-o pusese în gând în Sine Însuși”. Era bucuria Lui, buna Lui plăcere, să ne facă cunoscut slava Fiului Său preaiubit, care umple toată voia Sa și S-a smerit pe Sine Însuși și S-a făcut ascultător „până la moarte, și chiar moarte de cruce”.

Hristos, Cap al tuturor lucrurilor

Versetul 10

Efeseni 1.10: ...pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune din nou, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ;

Ce se spune în acest verset este rezumatul scurt „al tainei voii Sale”, aceasta înseamnă că Hristos este Domnul și va avea toată autoritatea asupra lumii acesteia. Guvernarea Lui nu este astăzi general recunoscută. Dar la sfârșitul perioadei actuale se va arăta înaintea întregii creații, că Hristos are autoritate asupra ei. *Acum* Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și L-a dat un Nume, care este mai presus de orice nume. Însă nu mai este mult până când *atunci* „în Numele lui Isus se va pleca orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă va mărturisi, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn” (Filipeni 2.9-11).

Expresia „administrarea plinătății timpurilor” înseamnă, că Dumnezeu Își va împlini planurile Sale prin Hristos. El va pune capăt timpurilor, care sunt legate de domnia și cârmuirea omenească - numite și „timpurile națiunilor” - și va preda domnia Împărăției lui Hristos: „Un sceptru de dreptate este sceptrul Împărăției Tale” (Evrei 1.8). Când a venit „împlinirea vremii”, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lumea aceasta, ca să înfăptuiască lucrarea de mântuire; dar la „împlinirea timpurilor” Dumnezeu va trimite a doua oară pe Fiul Său, pentru ca El să aducă toate lucrurile sub domnia Sa, ca și Cap. Atunci toată creația va mărturisii, că Domnul Isus este „Împăratul împăraților și Domnul domnilor”. Este buna plăcere a voii lui Dumnezeu ca noi să avem parte de această slavă a Fiului Său.

Adunarea are marele privilegiu și marea binecuvântare, că ea este unită cu Hristos, și totodată Îi aparține și este în Hristos. De ce binecuvântări se poate bucura Adunarea! Dar la împlinirea timpurilor, aceasta înseamnă în timpul celor 1000 de ani de domnie a lui Hristos, toată creația va avea parte de aceste binecuvântări. Întristarea și durerea creației supuse deșertăciunii (Romani 8), timpul orbirii spirituale a poporului lui Dumnezeu din vechime și timpul guvernărilor neînțelepte ale națiunilor se vor sfârși atunci. Nu va mai fi nici slăbiciunea Adunării, nici sciziunile ei, nici puterea satanei pentru inducerea în eroare a oamenilor.

Creația încă suspină, căci toate aceste lucruri sunt încă prezente la noi. Ca urmare a păcatului această creație a fost supusă la tot felul de suferințe și boli, da, chiar și morții. Dar Dumnezeu va pregăti un sfârșit tuturor acestora, atunci când Hristos va veni să guverneze peste această creație suferindă. În timpul acela satan va fi legat, oamenii vor fi eliberați de robia și ispita lui. Atunci Dumnezeu va binecuvânta pe poporul Său pământesc sub conducerea și împărăția lui Mesia. El va binecuvânta și orice națiune, când El va fi sfințit în mijlocul lor. Nici pământul nu va mai rămâne mult timp în starea lui actuală de sărăcie și nenorocire, ci blestemul va fi înlăturat, și pustia se va bucura și va înflori. Întreaga scenă actuală va fi schimbată, când Hristos va fi făcut Izvorul și Punctul central al oricărei binecuvântări. Hristos, ca „Cel mai tare” va lega pe „cel tare”, și „sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui”. El este Domnul cerului și al pământului, care ca Mesia va domni peste poporul Său pământesc și ca Fiu al Omului va domni peste toate națiunile pământului. Această lume zbuciumată va fi atunci vindecată pe deplin. În încheiere putem spune, că venirea lui Hristos va fi leacul desăvârșit pentru această lume neliniștită, când El va ieși din locul tainic și orice ochi Îl va vedea.

Obținerea unei moșteniri

Versetelle 11,12

Efeseni 1.11,12: ... în El, în care am și primit o moștenire, fiind rânduiți dinainte, după planul Celui care lucrează toate după sfatul voii Sale, ca să fim spre lauda gloriei Sale, noi, care am sperat dinainte în Hristos; ...

Apostolul vorbește aici despre sine însuși și despre iudeii, care ca și el au crezut în Isus Hristos, și ca urmare a credinței lor în Domnul Isus au primit o moștenire cerească.

În Efeseni 1.5 am văzut că adevărații credincioși sunt hotărâți de Dumnezeu pentru înfiere. Cu alte cuvinte: prin Isus Hristos ei devin copii ai lui Dumnezeu. Prin această poziție de copil ei

sunt totodată moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos (Romani 8.17). Când toate lucrurile vor fi aduse sub un Cap în Hristos și împlinirea timpurilor va fi venit (aceasta are loc după răpirea Adunării), atunci fără îndoială toți credincioșii care vor trăi pe pământ, atât dintre iudei cât și dintre națiuni, se vor bucura de mari binecuvântări pământești. Noi însă am primit în Hristos o moștenire cerească, deoarece binecuvântările noastre nu sunt pământești ci cerești, după „hotărârea Aceluia care lucrează toate după sfatul voii Sale.” Preamărit să fie Numele Dumnezeului și Tatălui nostru! Hotărârea Lui era ca, copiii Lui, uniți prin Fiul Său preaiubit, să primească în El o moștenire cerească, minunată. Preamărit să fie Numele Lui minunat pentru această „hotărâre” și acest „sfat al voii Sale”!

„Ca să fim spre lauda gloriei Sale, noi, care mai dinainte am nădăjdut în Hristos.” Așa cum am remarcat deja, acest „noi” se referă la iudeii, care trebuiau să audă Evanghelia înainte ca ea să fie vestită națiunilor. Dar apostolul Pavel era unul dintre ei, de aceea el spune: „noi am primit o parte cerească”. „Ca să fim spre lauda gloriei Sale, noi, care mai dinainte am nădăjdut în Hristos” se referă deci la acei iudei care în timpul lepădării Lui de către națiunea lor în totalitatea ei, au crezut acum în Hristos, și-au pus nădejdea în El. Când însă El va apărea în slavă și orice ochi îl va vedea (Apocalipsa 1.7; Zaharia 12.10) - chiar și aceia care L-au străpuns - atunci rămășița acestui popor se va întoarce la Domnul cu pocăință și întristare de faptul că L-au lepădat, și ei vor crede în El ca Domnul și Împăratul lor. Astfel cuvântul „noi” din acest verset se referă la iudeii care au crezut în Hristos, în timp ce cuvântul „voi” din Efeseni 1.13 se referă în mod deosebit la credincioșii dintre națiuni. Este ca și cum apostolul ar fi vrut să spună: noi (credincioșii dintre iudei), care „mai dinainte am nădăjdut în Hristos (sau, noi cei care am fost primii care au crezut în Hristos), vom fi spre lauda slavei Sale”, iar restul din Israel nu vor fi spre lauda slavei Sale, deoarece ei au lepădat pe Hristos.

Dar acea rămășiță din Israel, care în viitor vor crede în Mesia cel lepădat, vor vedea pe Împărat în frumusețea Lui și vor auzi cuvintele pe care le citim în Isaia 60.1: „Scoală-te, strălucește! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine”. În zilele acelea ei vor striga: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, pe El îl așteptam” (Isaia 25.9). Ce mare va fi bucuria aceluia, care vor primi pe Hristos, când îl vor vedea în arătarea slavei Sale! Însă bucuria aceluia care nu au văzut și au crezut va fi mai mare (Ioan 20.29)! Ei vor fi „spre lauda slavei Sale” și vor avea parte de toată slava Sa, când El va veni să domnească aici.

Lucrarea Trinității lui Dumnezeu

Am ajuns la partea a treia și ultima a acestei cântări de laudă plăcută, care se extinde de la Efeseni 1.3 până la versetul 13:

1. În prima parte (Efeseni 1.3-6) am văzut planul lui Dumnezeu, *Tatăl*, și hotărârile harului Său bogat, pe care El le-a întocmit în veșnicia trecută, prin aceea că El ne-a ales înainte de întemeierea lumii să fim sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste; și ne-a hotărât mai dinainte pentru înfiere prin Isus Hristos pentru Sine Însuși, ca să fim spre lauda slavei harului Său.
2. În partea a doua (Efeseni 1.7-12) vedem apoi ce a făcut Fiul pentru răscumpărarea

noastră și pentru iertarea păcatelor noastre, prin aceea că El a vărsat sângele Său prețios acolo la cruce - „spre lauda gloriei Sale”.

3. În partea a treia (Efeseni 1.13,14) vedem lucrarea *Duhului Sfânt* prin nașterea din nou a păcătosului și locuirea Lui în el - și aceasta iarăși „spre lauda gloriei Sale”.

A fost planul veșnic al Tatălui, ca să binecuvânteze pe om. Fiul a făcut lucrarea prin care acest plan veșnic al Tatălui putea să se împlinească. După aceea a venit Duhul Sfânt în lumea aceasta, ca să înfăptuiască această lucrare binecuvântată în inimile păcătoșilor care cred în Isus Hristos. Această lucrare a Duhului Sfânt durează până când credincioșii sunt în slavă. În toate acestea vedem pe Dumnezeu Trinitatea lucrând, ca să mântuiască pe oameni și să-i binecuvânteze.

Auzit - crezut - pecetluit

Versetul 13

Efeseni 1.13: ... în care și voi, auzind cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, în care, de asemenea, crezând, ați fost pecetluitți cu Duhul Sfânt al promisiunii, ...

În Efeseni 1.12 apostolul Pavel a vorbit în mod deosebit despre credincioșii dintre iudei. Începând de aici (versetul 13) cuvintele sale sunt adresate credincioșilor dintre națiuni. Diferența dintre cuvântul „noi” din versetul 12 și cuvântul „voi” din versetul 13 arată clar aceasta.

În acest verset se întâlnesc trei cuvinte remarcabile, importante: „auzit” - „crezut” - „pecetluit”. Oamenii, cărora apostolul le scrie, mai întâi au auzit și apoi au crezut, căci „Credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Romani 10.17).

Prima lucrare a Duhului Sfânt într-un suflet este, să-i descopere adevărul despre sine însuși; să-l convingă, că el este mort în păcate și greșeli și că este un sclav al lui satan și al păcatului. El îi arată, că el este pierdut și a meritat să fie condamnat veșnic din cauza păcatelor sale. Când însă el aude Evanghelia mântuirii și o primește, prin aceea că el crede în Domnul Isus și în atotsuficiența lucrării Sale pe cruce, i se iartă, el însuși devine născut din nou, și Dumnezeu îl pecetluiește cu Duhul Său Sfânt, ca răspuns la credința lui. „După ce ați auzit Cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, ați crezut în El și ați fost pecetluitți cu Duhul Sfânt al făgăduinței”. În clipa când un om crede în Domnul Isus și Îl primește ca Mântuitor personal, el este pecetluit cu Duhul Sfânt.

Domnul Isus Însuși a fost pecetluit cu Duhul Sfânt (Matei 3.16; Faptele apostolilor 10.38). Însă în privința aceasta El stă unic înaintea noastră. Căci El a fost pecetluit cu Duhul Sfânt *înainte - nu după!* - ca El să înfăptuiască lucrarea de mântuire; „căci Tatăl, adică Dumnezeu, pe El L-a pecetluit” (Ioan 6.27). Preamăritul nostru Domn a fost pecetluit ca Fiu al Omului cu Duhul, fără să fi avut câtuși de puțin nevoie de vărsare de sânge, deoarece El este Cel sfânt, „care nu a cunoscut niciun păcat”. Dar El a murit și Și-a vărsat sângele pentru noi, pentru ca Duhului

Sfânt să-l fie posibil să ne pecetluiască și pe noi, care de la natură am fost total nedemni. Numai pe baza jertfei de ispășire a lui Hristos poate Duhul Sfânt să locuiască în noi.

Domnul a învățat pe ucenicii Săi să roage pe Tatăl pentru darul Duhului Sfânt (Luca 11.43). Răspunsul Tatălui la această dorință a fost dat în ziua de Rusalii, când El a trimis pe Duhul Sfânt din cer, ca El să locuiască în credincioși (Faptele apostolilor 2). „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos nu este al Lui” (Romani 8.9). Dacă știm aceasta, este corect ca credincioșii să se roage pentru coborârea Duhului Sfânt? Căci El i-a pecetluit deja demult și are deja locuința în ei? Nu ar fi fost o necredință îngrozitoare, dacă ucenicii ar fi rugat pe Dumnezeu să le trimită pe Hristos, căci El era deja cu ei? Tot așa este un păcat al necredinței, când credincioșii astăzi se roagă pentru o nouă revărsare a „Duhului Sfânt” sau pentru un al doilea Rusalii, după ce Persoana divină a Duhului Sfânt a coborât și locuiește în credincioșii adevărați. De asemenea este adevărat, că noi nu trebuie să întristăm Duhul Sfânt, ci trebuie să ne rugăm permanent „să fim umpluți cu Duhul” și „întăriți cu putere în omul dinlăuntru” (1 Tesaloniceni 5.19; Efeseni 3.16; 4.30; 5.18).

Dumnezeu Însuși pecetluiește, pe cel care crede, de îndată ce acesta ia pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor personal. „Care ne-a și pecetluit și ne-a pus în inimi arvuna Duhului” (2 Corinteni 1.22). Astfel pecetea este dovada sau semnul vizibil al credinței adevărate, neprefăcute - „Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe tablele de carne ale inimii” (2 Corinteni 3.3). Prin aceasta credincioșii adevărați sunt epistole ale lui Hristos față de o lume stricată, muribundă.

O scrisoare scrisă descoperă totdeauna gândurile și intențiile scriitorului; așa sunt și copiii lui Dumnezeu o scrisoare a lui Hristos, prin aceea că Duhul Sfânt a scris Cuvântul viu al lui Dumnezeu pe inimile lor și în viața lor, ca să fie cunoscut și citit de toți. Semnul distinctiv dintre un credincios adevărat și un simplu mărturisitor este că primul are pecetea Duhului Sfânt.

Dar o pecete este și o dovadă și un semn de posesiune: „Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă neclintită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Săi” (2 Timotei 2.19). Hristos a spus de asemenea: „Eu sunt Păstorul cel bun. Eu cunosc pe cele ce sunt ale Mele și sunt cunoscut de cele ce sunt ale Mele” (Ioan 10.14).

Proprietarul unei turme de oi „înseamnă” oile sale cu un semn - un semn propriu, o pecete mit Feuer eingebranntes Siegel. Tot așa și Dumnezeu are pecetea Lui proprie, deosebită, pentru marcarea proprietății Sale - pentru a face cunoscut ce este al Lui și cine sunt ai Lui. Această pecete deosebită a lui Dumnezeu este Duhul Sfânt, care ne-a fost dat și care acum ne mărturisește că suntem copii ai lui Dumnezeu (Romani 8.15,16; Galateni 4.6).

Pecetea este și dovada siguranței și păstrării până la sfârșit, căci Duhul Sfânt este „arvuna moștenirii noastre” (versetul 14), și prin El am fost „pecetluiți pentru ziua răscumpărării” (Efeseni 4.30). Aceasta este și un răspuns clar al lui Dumnezeu, care înlătură orice îndoială și arată că un credincios adevărat va fi păzit până la sfârșit și nu va mai putea merge la pierzare.

Observă că Duhul Sfânt este numit de trei ori în Noul Testament ca pecete pentru credincios,

și anume în Efeseni 1.13; 4.30 și 2 Corinteni 1.22. Duhul Sfânt este numit aici și „Duhul Sfânt al făgăduinței”, deoarece Dumnezeu, Tatăl, a făgăduit, că El va trimite Duhul Sfânt în această lume, pentru ca El pe baza lucrării de mântuire înfăptuite să-Și facă locuință în credincioșii adevărați. (Faptele apostolilor 1.4; Ioan 14.26; 15,26; Efeseni 3.6).

Arvuna moștenirii noastre

Versetul 14

Efeseni 1.14: ... care este arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea posesiunii dobândite, spre lauda gloriei Sale.

„Ziua răscumpărării” (Efeseni 4.30) se referă la răscumpărarea trupului nostru, când va veni Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos și „va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă” (Filipeni 3.21). „Pentru răscumpărarea moștenirii” se referă însă la timpul când Domnul va nimici puterea satanei și va începe guvernarea.

Ca „arvună a moștenirii noastre” Duhul Sfânt este pecetea pusă pe harul bogat al lui Dumnezeu, pe care noi l-am primit deja în Hristos; El este însă și arvuna acelei slave pe care noi urmează s-o primim împreună cu Hristos - probabil în scurt timp. Este lucrarea Duhului Sfânt „ca arvună”, să ne umple deja acum în timpul pribegiei noastre cu bucurie pentru slăvile acestei moșteniri, înainte ca noi să fi ajuns la ea, și să ne facă să savurăm deja acum binecuvântările cerești, înainte ca noi să fim în cer. Exprimat prin alte cuvinte, Duhul Sfânt lucrează în noi bucuria și fericirea cu privire la ceea ce noi posedăm în Hristos, înainte ca noi să fim cu El în slavă.

Această parte minunată de moștenire este în realitate moștenirea lui Hristos Însuși, căci pe baza lucrării Sale înfăptuite la cruce Hristos a răscumpărat înapoi pentru Sine toate lucrurile. Curând va veni ziua în care El în puterea și autoritatea Sa Își va revendica drepturile asupra acestei moșteniri. Atunci toate lucrurile, care Îi aparțin, vor avea parte de slava moștenirii Sale: „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17.22).

Ca credincioși nu ar trebui să permitem ca ceva să ne împiedice în viața noastră spirituală în a savura bucuria noastră actuală, satisfacția și fericirea cu privire la moștenirea viitoare, să nu ne răpească bucuria în Domnul, care este „nădejdea slavei” în noi. Chiar și cea mai mică abatere de la Domnul va avea ca urmare pierderea bucuriei pentru moștenirea cerească - da, pierderea părții noastre cu Domnul. Avem mare nevoie să stăruim în poziția de veghetori și oameni ai rugăciunii, pentru ca bucuria noastră să fie permanent așa de deplină, cum va fi la venirea scumpului nostru Domn Isus. Cine ar putea să-și imagineze starea noastră de fericire, când noi vom vedea față către față pe Domnul nostru preaiubit! Atunci nu va mai fi nici o urmă de păcat, de slăbiciune sau delăsare, care acum ne înconjoară încă. „Vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3.2).

Spre lauda gloriei Sale

Să medităm la faptul, că toate acestea vor avea loc „spre lauda slavei Sale”! Fiecare

credincios mântuit - aceasta înseamnă, orice păcătos salvat prin harul lui Dumnezeu - va fi pentru totdeauna și veșnic spre slava Dumnezeului și Tatălui nostru și spre satisfacția deplină a inimii Domnului nostru Isus. Tocmai acesta a fost scopul Domnului Isus Hristos, pentru care El a părăsit tronul ceresc și S-a coborât pe acest pământ, ca să moară la cruce pentru păcatele noastre și prin sângele Lui prețios să ne răscumpere, pentru ca noi să devenim proprietate a Lui.

Tatăl ne-a dat Duhul Sfânt, care este arvuna moștenirii noastre, „spre lauda slavei Lui”. Să observăm diferența dintre expresiile „spre lauda gloriei harului Său” în Efeseni 1.6 și „lauda gloriei Sale” din Efeseni 1.12. Slava harului Său a fost realmente descoperită la cruce; când Hristos, viața noastră, Se va arăta, și noi vom fi arătați împreună cu El în slavă (Coloseni 3.4).

Vrem să mai atragem atenția la o altă diferență: Efeseni 1.6 vorbește despre „slava harului Său”, Efeseni 1.7 despre „bogățiile harului Său”. Cu toate că slava harului Său S-a arătat celor credincioși în mod deosebit la cruce, totuși această slavă nu se va arăta în toată desăvârșirea ei înaintea întregii creații, până când noi înșine, cu toată slăbiciunea noastră și lipsa noastră de demnitate, nu vom fi aduși prin harul lui Dumnezeu în slava Sa. Atunci vom fi cu adevărat „spre lauda slavei sale”. Dimpotrivă, noi ne putem deja acum bucura pe deplin de „bogăția harului Său” - fie mai întâi ca păcătoși, apoi ca credincioși, după cum este scris: „... în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5.2).

Un bărbat al rugăciunii

Atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament găsim o mulțime de rugăciuni, pe care le-au rostit bărbații sfinți ai lui Dumnezeu. Printre rugăciunile cele mai importante, notate pe paginile sfinte ale Bibliei, sunt și rugăciunile rostite de apostolul Pavel ca întemnițat în lanțuri - rugăciuni, care s-au înălțat spre Dumnezeu atât pentru credincioși singulari cât și pentru grupe de credincioși. Chiar dacă forțe și autorități rele au fost în stare să lege cu lanțuri pe marele apostol, totuși duhul lui nu a fost legat. Lanțurile de fier nu au putut să interzică sau să reducă părtașia lui cu Domnul lui și cu Dumnezeul lui. Ce învățături spirituale prețioase ne sunt date în rugăciunile acelor sfinți și în mod deosebit în cele ale apostolului Pavel!

Slujba apostolului Pavel nu consta numai în predicarea Evangheliei, în îndemnare și învățătură; el nu se epuiza în înființarea de adunări și în grijile pentru adunările din diverse locuri. Pavel a fost în primul rând și înainte de toate un om al rugăciunii! Tocmai rugăciunea a fost prima dovadă a întoarcerii lui la Domnul: „Iată, el se roagă” (Faptele apostolilor 9.11). Viața lui a constat în cea mai mare parte din rugăciune. Nu este în aceasta o învățătură profundă pentru noi? Nu ne arată acest bărbat al rugăciunii atât în viața sa cât și în scrisorile sale, că noi trebuie să ne rugăm tot timpul, și aceasta nu numai pentru noi, ci și pentru toți sfinții în parte și în general, da, „pentru toți oamenii” (1 Timotei 2.1,2)?

Scrisoarea care ne stă în față conține două rugăciuni. Prima o găsim în Efeseni 1.15 până la 23, cea de-a doua în Efeseni 3.14-19. Am observat la studiul versetului 3 al capitolului nostru, că Dumnezeu - preamărit să-I fie Numele! - este „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos”, dar totodată și „Tatăl” Domnului nostru Isus Hristos. Aici vedem, că aceste două rugăciuni sunt legate între ele prin această legătură dublă. Prima rugăciune este înălțată spre

„Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos” (Efeseni 1.17), cea de-a doua spre „Tatăl Domnului nostru Isus Hristos” (Efeseni 3.14). Aceste două rugăciuni sunt adresate lui Dumnezeu, Tatăl, cu care Domnul Isus stă în legătură sub aspect dublu: în prima rugăciune Îl vedem (pe Hristos) ca Fiul al Omului, care vorbește despre Dumnezeu ca „Dumnezeul Meu” (compară cu Matei 27.46; Ioan 20.17); în timp ce în a doua rugăciune Îl vedem ca singurul Fiul veșnic în legătura Lui unică în felul ei cu „Tatăl Său” (compară cu Ioan 20.17; 1.18).

Credință și dragoste

Versetele 15,16

Efeseni 1.15.16: De aceea și eu, auzind de credința în Domnul Isus care este în voi și de dragostea voastră față de toți sfinții, nu încetez să mulțumesc pentru voi, amintind de voi în rugăciunile mele, ...

Duhul Sfânt l-a călăuzit pe Pavel în legătură cu hotărârile lui Dumnezeu (aceasta înseamnă, ale Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt) să ne facă clar cunoscut în versetele anterioare (Efeseni 1.3,14) adevărurile și gândurile divine referitoare la mântuirea și binecuvântarea omului. Aceste adevăruri minunate au umplut inima apostolului cu mulțumire față de Dumnezeu, în mod deosebit când el a auzit de credința acelor credincioși și de dragostea lor față de toți sfinții. Este desăvârșit de clar și evident, că numai Domnul Isus Hristos este ținta și subiectul credinței. Apostolul a auzit de credința lor în Domnul Isus, și cu toate că credința este o forță care lucrează în ascuns, care leagă inima cu Hristos, ea are totuși un glas audibil.

Despre credincioșii din Tesalonic se spune, că ei au devenit un exemplu pentru toți credincioșii din Macedonia și Ahaia, deoarece în acele localități se vorbea despre credința lor (1 Tesaloniceni 1.7,8). Așa cum Persoana Domnului Isus este subiectul și ținta credinței, tot așa El este și subiectul și ținta dragostei „față de toți sfinții”. Acolo unde găsim credință adevărată în Domnul Isus, acolo găsim și dragoste adevărată față de toți sfinții. Da, dragostea față de sfinți este una din dovezile cele mai deosebite ale credinței adevărate și ale nașterii din nou. Dragostea este rodul divin al credinței adevărate în Hristos; „Știm că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați” (1 Ioan 3.14).

Este de o deosebită importanță să înțelegem *toată* dimensiunea expresiei „dragoste față de toți sfinții”, căci există pericolul, ca dragostea noastră să se limiteze numai la frații care au aceleași păreri ca noi, aceleași sentimente și simpatii ca și noi; sau să iubim numai pe aceia care sunt deopotrivă cu inteligența noastră, cu starea noastră socială sau chiar materială. Desigur aceasta nu este dragostea „față de *toți* sfinții”, este mai degrabă dragoste față de noi înșine decât față de sfinți. Prin natura noastră ne simțim mai mult atrași spre aceia care gândesc la fel ca noi, decât atrași de aceia care au alte obiceiuri decât noi, care dau naștere în noi la încercări și antipatii. Fie ca noi să fim caracterizați de felul de gândire al lui Hristos, prin aceea că iubim pe „*toți* sfinții”, deoarece și El îi iubește pe *toți*.

Deci cu toate că noi ca credincioși în Domnul Isus trebuie să iubim pe toți sfinții, aceasta nu înseamnă însă dragoste cu prețul adevărului lui Dumnezeu. Dacă în mijlocul credincioșilor răul devine vizibil, în învățătură sau în umblarea practică, noi suntem chemați să judecăm acest

rău în duhul dragostei și să-l condamnăm. Nicidecum sub pretextul dragostei nu trebuie să-l tolerăm sau să-l bagatelizăm. Dragoste cu prețul adevărului divin aduce pagubă Numelui și gloriei lui Hristos. Chiar și Ioan, apostolul iubirii, care mereu ne îndeamnă să ne iubim unii pe alții și să primim pe toți credincioșii fideli (3 Ioan 8), ne îndeamnă și, să nu primim în casele noastre pe cei care aduc rătăcirii și nu rămân în învățătura lui Hristos, și nici măcar să nu-i salutăm, „căci cine îl salută, ia parte la lucrările lui rele” (2 Ioan 9-11). De aceea toți credincioșii trebuie să iubească mai întâi pe Domnul și apoi pe toți sfinții, din pricina Domnului.

Duhul înțelepciunii și descoperirii

Versetul 17

Efeseni 1.17: ... ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl gloriei, să vă dea duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui, ...

Cuvintele acestei rugăciuni sunt adresate „Dumnezeului Domnului nostru Isus Hristos”. Hristos, Fiul lui Dumnezeu din veșnicie, a devenit Om, pentru ca Om să înfăptuiască lucrarea de mântuire prin jertfa Sa pe cruce. Ca Om, Dumnezeu a devenit Dumnezeu „Său”. Însă în același timp El este singurul Fiu al lui Dumnezeu, și Dumnezeu, Tatăl, este Tatăl Lui din veșnicie în veșnicie.

Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos este numit aici „Tatăl gloriei”, deoarece El este originea și izvorul oricărei glorie. Toate binecuvântările noastre cerești își au originea în El, și ele sunt spre „gloria” Sa. Așa cum El este Tatăl gloriei, tot așa El este și „Tatăl luminilor” (Iacov 1.17), „Tatăl duhurilor” (Evrei 12.9) și „Tatăl îndurărilor” (2 Corinteni 1.3). El este și „Dumnezeul oricărei mângâieri” (2 Corinteni 1.3), „Dumnezeul păcii” (Filipeni 4.9; Evrei 13.20; Romani 15.33; 16.20), „Dumnezeul oricărui har” (1 Petru 5.10), „Dumnezeul nădejzii” (Romani 15.13) și „Dumnezeul răbdării și al mângâierii” (Romani 15.5). La fel și Domnul Isus este „Dumnezeul gloriei” (Faptele apostolilor 8.2), „Domnul gloriei” (Iacov 2.1), „Domnul păcii” (2 Tesaloniceni 3.16) și „Domnul domilor” (Apocalipsa 19.16). Ce plinătate de bucurie adevărată ne-a fost dată în Dumnezeu și Tatăl nostru prin preaslăvitul nostru Domn Isus Hristos, în care noi posedăm toate aceste binecuvântări minunate! Numelui Său minunat și binecuvântat să-I fie toată lauda și gloria din veșnicie în veșnicie! Amin.

Deci prima rugămintă, pe care apostolul o amintește în rugăciunea sa, este, „ca El să vă dea Duhul de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui Însuși”. Înțelesul aici nu este ca Dumnezeu să le dea Duhul Sfânt, căci ei Îl posedau deja și au fost pecetluiți cu El pentru ziua răscumpărării (Efeseni 1.13; 4.30). Orice credincios adevărat a primit darul Duhului Sfânt; dar este dorința lui Dumnezeu, să ne dea înțelepciune prin Duhul Sfânt, pentru ca noi să înțelegem revelațiile divine ale Cuvântului Său sfânt și să le practicăm. Toată Scriptura ne-a fost dată de Dumnezeu, însă omul natural nu este în stare să primească ce ne face cunoscut Duhul lui Dumnezeu în Cuvântul Său (1 Corinteni 2.10,14). Dar credinciosului, în care locuiește Duhul Sfânt, îi este dată înțelepciunea și cunoașterea, pentru ca el să poată înțelege ce îi descopere Cuvântul lui Dumnezeu. Este imposibil să înțelegi Cuvântul lui Dumnezeu; numai dacă Duhul Sfânt al lui Dumnezeu ne luminează duhul nostru, atunci Îl vom înțelege. După învierea Sa dintre cei morți, Hristos a dat ucenicilor Săi aceste două lucruri: El „le-a

deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile” (Luca 24.45), și El „le-a deschis Scripturile” (Luca 24.32). Așa ne este nouă descoperit prin Duhul „descoperirii” adevărul lui Dumnezeu, Cuvântul Său sfânt, în timp ce prin Duhul înțelepciunii duhul nostru este luminat, ni se deschide mintea, pentru ca noi să putem înțelege acest adevăr divin.

Preamărit să-i fie Numele, că El ne-a dat „Duhul adevărului și descoperirii”, pentru ca noi să obținem o înțelegere mai profundă și să creștem în cunoașterea lui Dumnezeu, a Tatălui și a Domnului Isus Hristos (compară cu Ioan 16.14)!

Nădejde și bogăție

Versetul 18

Efeseni 1.18: ... luminând ochii inimii voastre, ca să știți ce este speranța chemării Lui, ce este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți ...

Apostolul continuă rugăciunea lui pentru sfinți și spune: „luminând ochii inimii voastre ...”. Aceasta înseamnă, că noi, așa cum cu inima am crezut în Hristos („deoarece cu inima se crede spre dreptate”, Romani 10.10), tot așa cu inima trebuie să intrăm în adevărurile și binecuvântările dăruite de Domnul Isus și să ne bucurăm de ele cu inima; căci numai cu mintea nu putem savura nimic din Domnul Isus și nici nu putem avea o părtășie adâncă și vie cu El. Numai cu inima suntem cu adevărat în stare să ne bucurăm de ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit ca bogății și gloriei în Hristos Isus, despre care omul natural nu poate avea nici o înțelegere, oricât de inteligent ar fi el.

Apostolul se roagă să li se lumineze ochii inimii, ca să poată înțelege trei lucruri de bază:

Speranța chemării Lui

1. „Ca să știți ce este speranța chemării Lui”.

Dumnezeu - preamărit să-I fie Numele! - ne-a chemat cu o „chemare cerească” (2 Timotei 1.9) și prin harul Său am devenit „tovarăși ai chemării cerești” (Evrei 3.1); aceasta este „chemarea de sus a lui Dumnezeu în Hristos Isus” (Filipeni 3.14). Ah, ce bogăție a harului Său! În această chemare minunată Dumnezeu nu a ales pe cei înțelepți, pe cei puternici, pe cei nobili, ci „lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cei înțelepți” (1 Corinteni 1.27). „Speranța chemării Lui” este, că într-o zi, care nu mai este departe, vom fi ca Domnul Isus Hristos și Îl vom vedea, „așa cum este”. Această chemare ne dă nădejde, care nu poate înșela. Efectul practic al acestei nădejdi minunate, să fim la Isus și să fim ca El, va fi atunci, că inimile noastre se vor despărți de lume și de lucrurile ei, ca să trăim o viață sfântă, „și oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3.3). Aceasta este speranța tuturor copiilor lui Dumnezeu, că El vine curând și va lua la Sine pe toți ai Săi, pentru ca ei să fie pentru totdeauna la El. Amin, vino Doamne Isus!

Bogăția gloriei moștenirii Lui

2. „Ca să știți ce este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți”.

Am vorbit mai înainte de „bogăția harului Său” (Efeseni 1.7), însă aici este vorba de „bogăția gloriei Lui”. În momentul de față ne bucurăm de bogăția harului Său, dar în curând vom primi bogăția gloriei Sale, când ne vom pune mâinile pe moștenirea minunată și ne vom bucura cu o bucurie veșnică. Subiectul acestei părți a rugăciunii apostolului este „moștenirea”. Apostolul dorește, ca credincioșii să cunoască bogăția gloriei moștenirii și să crească în această cunoaștere. Este de importanță mare, să înțelegem ce vrea să spună apostolul, când zice: „bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți”. Unii comentatori cred, că sfinții însăși sunt această moștenire bogată și minunată a lui Dumnezeu. Dar nu acesta este gândul apostolului sau mai bine zis al Duhului Sfânt. Înțelesul acestei expresii este mai degrabă, că Dumnezeu, când toate lucrurile din cer și de pe pământ vor fi aduse sub domnia și autoritatea lui Hristos și a sfinților Lui uniți cu El, va intra atunci în posesiunea moștenirii Sale minunate, și anume în ai Săi, care au fost mântuiți prin harul Său și prin puterea Sa au fost aduși pe culmea cea mai înaltă a gloriei și binecuvântării. Aceasta va fi partea noastră minunată și partea minunată a lui Dumnezeu - partea noastră, să fim acolo, și partea Lui, să ne aibă acolo.

Așa cum în zilele de odinioară țara Canaan era moștenirea lui Dumnezeu și El, ca s-o ia în posesiune, nu a apărut personal și cu putere divină, ci a folosit pe vechiul Lui popor al legământului, tot așa în curând El va lua în posesiune moștenirea Sa, la arătarea lui Hristos în sfinții Săi, care vor domni împreună cu El. Cine ar putea să înțeleagă mărimea părții cuvenite nouă în această glorie? Ce bogată, ce minunată va fi partea cuvenită nouă în această moștenire! Când Hristos va reveni, ca să ia în posesiune împărăția Sa minunată, noi vom fi părtași împreună cu El la guvernarea Lui binecuvântată și fericită. Noi vom vedea fața Lui, Îl vom vedea, așa cum este și vom ședea cu El pe tronul Său. - Aceasta este deci bogăția gloriei moștenirii Sale în sfinți, pe care el dorește ca noi s-o cunoaștem. Nu citim niciunde în Noul Testament, că sfinții constituie în ei înșiși moștenirea lui Dumnezeu; dimpotrivă, ei sunt „moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos” (Romani 8.17). Credincioșii nu pot moșteni și în același timp să constituie și moștenirea. Dumnezeu dorește în bunătatea Sa, ca întreaga creație să se bucure de binecuvântările și de fericirea de sub domnia lui Hristos. Însă noi am primit partea cea mai mare la bogăția gloriei moștenirii Lui. Numelui Lui să-I fie lauda, gloria și onoarea!

Nemărginita mărime a puterii Lui

Versetele 19,20

Efeseni 1.19,20: ... și ce este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui, care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți, și L-a așezat la dreapta Sa, în cele cerești, ...

3. Avem aici al treilea subiect al rugăciunii apostolului pentru credincioși: el se roagă, ca ei să poată ști, care este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem, această putere, care s-a văzut în învierea lui Hristos dintre morți. Desigur este adevărat,

că puterea lui Dumnezeu se descoperă și în mărimea creației, că puterea Sa s-a văzut și la Marea Roșie, când El a despărțit apele și ei au trecut ca pe uscat, atunci când El a scos poporul Său din Egipt cu mână tare și cu braț puternic. Dar aici Duhul Sfânt nu ne îndreaptă privirea spre ceva de felul acesta, ci El ne îndreaptă toată atenția spre mărimea covârșitoare a puterii Sale, care s-a arătat în învierea lui Hristos dintre morți - în învierea Sa, nu în întruparea Sa, și nici în răstignirea Sa, cu toate că acestea erau desigur absolut necesare. Știm că fără răstignire ar fi fost rămas imposibil pentru Dumnezeu să ne ierte păcatele, să ne dea viața veșnică și să ne binecuvânteze cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în locurile cerești în Hristos. Dar mărimea covârșitoare a puterii Sale s-a dovedit în învierea lui Hristos dintre morți. Domnul Isus „a fost răstignit în slăbiciune” (2 Corinteni 13.4). La cruce El a fost sub judecata lui Dumnezeu; acolo El a fost și subiectul disprețului și batjocorii poporului; dar învierea Lui a pus capăt pentru eternitate la toate acestea. Învierea este triumful asupra slăbiciunii, în care El a fost văzut la cruce, când El, Cel curat, Cel fără pată, Cel desăvârșit, a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn. Așa cum El a glorificat în chip desăvârșit pe Dumnezeu, tot așa Dumnezeu L-a glorificat, atunci când El L-a înviat dintre morți și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești.

Această mărime nemărginită a puterii Sale este „față de noi”, aceasta înseamnă cu privire la noi, credincioșii. Puterea, care ne-a fost descoperită pentru eliberarea și mântuirea noastră din robia lui Satan, care ne-a făcut sfinți și fără cusur înaintea Lui, era aceeași putere, care L-a înviat pe Hristos dintre morți și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești. I-a venit vreodată vreunui om gândul, că puterea, care s-a descoperit în creație, a fost descoperită spre binele credincioșilor? Poate mintea naturală să înțeleagă aceasta? Și totuși este un fapt, că noi avem o putere care depășește chiar și toate lucrurile descoperite în creație. Cu alte cuvinte, noi avem aceeași putere care s-a văzut în învierea lui Hristos dintre morți „după lucrarea puterii tăriei Lui, care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți, și L-a așezat la dreapta Sa, în cele cerești”. Puterea a fost descoperită cu privire la noi și ne-a fost asigurată clar prin Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă aceasta este realitate, cum se face atunci, că noi suntem încă așa de slabi? De ce ne plângem de indolență spirituală? Numai din cauză că cunoașterea noastră este superficială și nu a prins rădăcini adânci în viața noastră! Noi nu cunoaștem în măsura care trebuie mărimea nemărginită a puterii Sale față de noi, care credem. Mulți copii ai lui Dumnezeu n-au fost învățați niciodată despre această putere uimitoare și nici n-au auzit niciodată ceva despre ea; dar chiar și aceia, care cunosc acest adevăr și au fost învățați în privința aceasta, nu toți și-au însușit-o cu adevărat și nu toți se bucură de ea în mod practic.

Cunoașterea teoretică a acestui adevăr este una; dar practicarea lui și experiența este cu totul altceva. Însă Dumnezeu dorește, ca noi să avem parte totdeauna de mărimea nemărginită a puterii Sale și să creștem în ea, și aceasta nu numai în zilele cu încercări și greutăți multe, ci întotdeauna și în orice detaliu al vieții noastre zilnice. Realizarea mărimii nemărginite a puterii Sale față de noi, care credem, este cea care umple inimile noastre cu liniște și pace. Era imposibil, ca vreun credincios să poată cunoaște acțiunea acestei puteri înaintea învierii lui Hristos dintre morți; această putere este deci pentru noi credincioșii Noului Testament, cei care am crezut, după moartea și învierea Domnului

Isus. O, cititor credincios, gândește-te, că mărimea puterii care ne stă la dispoziție este aceeași care a lucrat și în Hristos, când El a înviat dintre morți și S-a așezat la dreapta Tatălui Său în locurile cerești. Este boala multor credincioși din aceste ultime zile, zilele secetei și indolenței, care face să lipsească realizarea acestui fapt. Cât de deplâns este aceasta! Însă singurul medicament divin de vindecare este Persoana binecuvântată a Domnului Isus. Dacă inimile și sentimentele noastre își găsesc punctul central în El, dacă ochii credinței noastre sunt îndreptați numai spre El, atunci vom experimenta practic „puterea învierii Lui”. În toate împrejurările vieții noastre zilnice vom experimenta aceeași putere, care L-a înviat pe El dintre morți, dacă tot timpul vom umbla și vom înainta în părtășie intimă cu El.

Domnul a coborât în părțile de jos ale pământului, în mormânt. Părea că Satan și cetele lui au biruit; și ei s-au bucurat, când L-au văzut sub puterea morții. Dar Dumnezeu L-a înviat dintre morți și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești. Acolo în înălțimea cea mai înaltă a gloriei Își are El acum locul ca Fiu al Omului glorificat. Dar ceea ce apostolul vrea să ne prezinte aici în mod deosebit este, că puterea, care a lucrat toate acestea în Domnul Isus, este aceeași, care lucrează și astăzi în noi, cei care credem, și anume va lucra atâta timp cât noi nu împiedicăm activitatea ei în noi prin simpatie față de lucrurile lumii acesteia. Să fim treji în această privință și să nu începem din nou să ne plângem că nu avem putere să învingem o ispită sau alta, sau un păcat sau altul, care vin asupra noastră.

Înălțat peste toate

Versetul 21

Efeseni 1.21: ... mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor; ...

Minunate realități! Că Dumnezeu L-a înviat prin „nemărginita mărime a puterii Lui”, pe Cel care a murit pe cruce și a coborât în mormânt. El, Cel care mai întâi S-a coborât în părțile cele mai de jos ale pământului, este Același cu Cel care S-a înălțat mai presus de toate cerurile. Ce mare este diferența între mormântul, în care a fost pus Domnul Isus, și gloria la care Dumnezeu L-a ridicat! El este acolo ca Om, ca Omul glorificat. El este mai presus de orice creatură, mai presus decât orice ființă înălțată, fie ea înger sau căpetenii ale îngerilor, care nu s-au întinat ca oamenii păcătoși. Dumnezeu L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești mai presus de orice stăpânire și autoritate. În curând aceasta va deveni pe deplin vizibil, când El ca Fiu al Omului va apărea în gloria Sa și toți sfinții împreună cu El (Matei 25.31).

Hristos a fost ascultător până la moarte de cruce. De aceea Dumnezeu L-a înălțat și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume (Filipeni 2.8-11). Da, Dumnezeu L-a înălțat și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești ca Om, și anume, ca singurul om. Poziția Lui sublimă peste toate lucrurile ca Dumnezeu nu este nimic nou. El a fost așa de la început. Dar aici Dumnezeu a înălțat Omul peste toate ființele. Preamărit să-I fie Numele! El a fost înviat ca Om dintre morți, ca Om glorificat se află acum la dreapta Tatălui, și ca Om El este înălțat acolo „mai presus de orice stăpânire și autoritate”.

Pare necesar să atragem atenția încă o dată asupra adevărului binecuvântat, că nemărginita mărime a puterii lui Dumnezeu, cu care El a înviat pe Hristos dintre morți și L-a așezat la dreapta Sa mai presus de orice stăpânire și autoritate, este aceeași putere care lucrează în noi, cei care credem. Fie ca cititorul scump să înțeleagă acest adevăr prețios și să se bucure practic de el!

Dat Adunării

Versetele 22,23

Efeseni 1.22,23: ... și a pus toate sub picioarele Lui și L-a dat Cap peste toate, Adunării, care este Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toți; ...

Să stăm liniștiți pentru un moment și să medităm la aceste revelații divine și binecuvântate! Domnului Isus, pe care Dumnezeu L-a așezat în locurile cerești peste orice creatură văzută și nevăzută, Lui - picioarelor Lui - I-a supus Dumnezeu totul. Însă nu numai aceasta, ci El L-a dat, pe El care este Cap peste toate, Adunării. Observă, că aici nu se spune, că El a fost făcut „Cap peste Adunare”, ci că El, ca și Cap peste toate „a fost dat Adunării”. Cu alte cuvinte, Adunarea va avea parte împreună cu El de gloria Sa și poziția Sa peste toate lucrurile, ea va avea parte cu El, ca aceea care este Trupul Său, Mireasa Sa, fără să poată fi vreodată despărțită de El. Dumnezeu a supus toate lucrurile, cele văzute și cele nevăzute, picioarelor Lui. El I-a supus toate, cu o singură excepție, „Adunarea”, al cărei loc nu este „la picioarele Lui”, căci ea este Trupul Lui. Da, este adevărat, El Însuși este partea ei binecuvântată! Și cu toate acestea rămâne marele nostru privilegiu, să ocupăm locul la picioarele Lui. Da, ce onoare, ce privilegiu, să stai la picioarele Domnului nostru demn de adorare, ca să ascultăm Cuvântul Său și să fim învățați de El! (Luca 10.39-42). Însă locul nostru ca Mireasă a Sa nu este la picioarele Lui, deoarece noi suntem mădulare ale Trupului Lui, din carnea Sa și din oasele Sale (Efeseni 5.30).

Preaslăvitul nostru Domn Isus Hristos ocupă ca Omul desăvârșit poziția cea mai înaltă peste toată creația, și El vrea - preamărit să-I fie Numele! - să împartă această glorie cu noi și să ne facă părtași împreună cu El. Aceasta va deveni vizibil realmente înaintea întregii creații. Credinciosul adevărat este un mădular al Trupului lui Hristos. El este deja acum, și nu va fi abia cândva în cer. Deci aceasta ne arată chemarea noastră înaltă, cu care am fost chemați, și ne arată și că Dumnezeu așteaptă din partea noastră o despărțire practică de lumea aceasta, care zace în rău. Noi suntem proprietatea Lui și mădulare ale Trupului Lui; de aceea El dorește și așteaptă, ca noi să ne îndreptăm inima și sentimentele spre lucrurile de sus, și nu spre lucrurile veacului acesta rău.

Plinătatea lui Hristos

Adunarea este plinătatea lui Hristos. Ca Trup al Lui, care constă din mădulare în parte, ea întregește totodată pe Hristos, pe Fiul Omului înviat dintre morți. Ca Fiu al lui Dumnezeu, fără îndoială, El nu are nevoie de nimic. Însă ca Om și Cap al Trupului glorificat El are nevoie de mădularele Sale, are nevoie de Adunare, ca să întregească Trupul. Era hotărârea veșnică a lui Dumnezeu, ca Hristos ca Omul înviat dintre morți și glorificat să facă părtași ai slavei Sale

pe toți cei care odinioară erau păcătoși sărmani, dar care prin harul lui Dumnezeu au ieșit din nenorocirea lor și au devenit una cu Hristos spre gloriificarea Lui veșnică!

Ah, gândește-te! Noi, cei care odinioară eram păcătoși pierduți și nu am meritat nimic altceva, decât judecata îngrozitoare a lui Dumnezeu, suntem acum eliberați prin harul Său bogat. Preamărit să-I fie Numele! Însă nu numai aceasta, noi am devenit și mădulare ale trupului lui Hristos, ale acestui Trup care este întregirea Lui, plinătatea Lui ca Om, cu toate că în același timp El este Dumnezeu, „care umple totul în toate”. Domnul Isus Hristos ca Dumnezeu, ca Creator al tuturor lucrurilor, „umple totul”, căci prin El au fost create toate lucrurile. „Și El este mai înainte de toate și toate se mențin prin El” (Coloseni 1.17). Și ca atare El este văzut și ca susținătorul întregii creații „în toate lucrurile” și ca Acela care are autoritate asupra ei, așa cum citim în Evrei 1.3. „Susținând toate lucrurile prin Cuvântul puterii Lui”. Cu adevărat, cât de prețios este harul mare, pe care l-am primit noi, și cât de mare este responsabilitatea noastră, să prezentăm pe Hristos în viața noastră în această perioadă de timp. Un gând serios! Noi trebuie să revelăm dragostea Lui, harul Lui, sfințenia Lui și ura Lui împotriva păcatului. În afară de aceasta noi trebuie să facem cunoscut compasiunea Lui față de păcătoși și să năzuim să-i conducem pe aceștia la El și la harul Lui bogat. Fără nici o îndoială, noi am fost de aceea lăsați în lumea aceasta, ca să prezentăm și să revelăm dragostea Sa lumii, care L-a lepădat și la răstignit. Ah, de am fi mișcați și înviorați cu adevărat să înfăptuim așa cum se cuvine marea noastră responsabilitate, atâta timp cât suntem în lumea aceasta, până El va veni!

Tradus de la: [Der Epheserbrief \(1\)](#)

Traducere: Ion Simionescu